

UVODNIK

SE IMAMO RADI?

Zlatka Babšek, glavna urednica

Dobro jutro! Že veste, kaj bomo danes storili zase?

Si bomo poklonili užitek miru v čudoviti naravi, petju ali samo ljubezenskem prepiru ptic. Se morda srečali s prijatelji in prebili nekaj časa v prijetnem klepetu. Morda bi šli nekam, kamor si že dolgo želimo, sami ali v družbi nekoga, ki nam veliko pomeni.

Morda pa bi si vzeli čas resnično samo zase. Uživali bi v tišini in miru, ki si ga lahko poklonimo le sami, pa še nič nas ne stane.

Imejmo se radi in si poklonimo nekaj lepega.

Morda se vam moja izpoved izkazovanja ljubezni do sebe ne bo zdela pomembna, meni pa je tedaj pomenila in dala veliko. Še kot majhna deklica sem imela morje neskončno rada. V njem sem vsako leto uživala vsaj 10 dni. V tistih časih je bila to možnost, ki si jo je lahko privoščila skoraj vsaka družina, danes je to mnogo težje.

Moja želja po morju se s prihodom kapi ni popolnoma nič zmanjšala. Kljub vsemu, kar me je doletelo, je bila z vsakim dnem, ko so se bližali poletni meseci, le še močnejša.

Po presenečenju, ki me je doletelo kot zdravo osebo, sem bila tisti čas še zelo slaba. Usta so bila še postrani, roka je bila upognjena v višini trebuha, noga obrnjena navznoter in šepajoča, brez pravega zanesljivega koraka. Tudi moja zmogljivost ni bila vrhunska, saj sem brez počitka zmogla prehoditi le dobrih petdeset metrov.

Vendar je bila želja premočna, da bi ostala doma. Nekako sem prepričala prijateljico, da sva šli na počitnice. Seveda je bila lokacija blizu morja, s klopami ob poti za počitek, in zame možnim dostopom vanj. Nisem vedela, kaj lahko pričakujem in kakšne ovire me čakajo.

Pa sem jih nekako premagovala, a pojavila se je še ena, mnogo večja. Niti predstavljala si nisem, da je plavanje po kapi tako zahtevno. Pripravila sem se, da bo malo težje, a ne tako zelo. Želela sem zaplavati, a prevrnilo me je na levo stran in potopila sem se kot kamen. Poleg hudega šoka, ki sem ga doživela, sem popila še precej slane vode. Kot bi me izstrelilo, sem bila iz vode, saj me je zgrabila panika, pa še nerodno mi je bilo. Oči so se mi napolnile s solzami, no, vsaj teh ni nihče videl, ker sem bila tako ali tako mokra od nepričakovanega potopa.

Ovire me niso ustavile, le zvečer sem si olajšala dušo z jokom. Z novim dnem pa naprej, novim izzivom naproti. Kljub vsemu sem preživela nekaj čudovitih dni na morju.

Imela sem se dovolj rada, da sem si izpolnila svojo veliko željo in tako na prvo mesto postavila sebe.

Zato pomislite nase, na svoje želje, svoje potrebe, naj pristanejo na prvem mestu, saj bo vse lepše in boljše. Velikokrat raje mislimo na druge in na izpolnitev njihovih želja, ne pa svojih. Lepo je, če mislimo nanje, toda ste se vprašali, ali tudi drugi tako mislijo in skrbijo za vas, kot si to zaslužite?

Kajti zaslužimo si veliko lepega, vse, prav vse pa se začne pri nas samih. Ko se imamo radi, nas imajo radi tudi drugi. Tako ljubezen do samega sebe potuje naprej in zopet nazaj k nam. To ni samo teorija, je moja resnica in bo tudi vaša, le potrudite se.

Ljubezen do samega sebe pa mora biti iskrena in priti mora iz naše notranjosti, sicer nima pravega učinka oziroma povratne informacije ne bo. Imejmo se radi, saj ljubezen do sebe ni samoumevna.

Pravi zaklad je, zato jo odkrijmo čim prej in z njo zaživimo. Razsvetlila bo naše življenje in našo pot naprej.

Ljubezen so zlate stopnice,
po katerih se srce vzpenja v nebo.
(Geibel)